

Η ΛΥΓΕΡΗ

Συνέχεια· ἴδτε σ. 370

Οὕτω, μεμφιμοιροῦσα καὶ ὑποκλαίουσα ἔλαβε τὰς ὑδρίας καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελπίς. Αἶφνης εἰς τὴν καμπὴν τῶν βάτων διέκρινε μακρόθεν τὸν Βρανᾶν ἐρχόμενον μετὰ τοῦ ἵππου του ἐκ τῆς ἐξοχῆς. Δόξα σοι ὁ θεός!

— Τράβα 'μπροστά κ' ἔφθασα· εἶπε πρὸς τὴν παιδίσκην.

Καὶ στρέψασα γύρω ἐταστικὸν βλέμμα ἐκρύβη σπεύδουσα ὑπὸ τὴν συκὴν τοῦ Πλεύρου. Ἡ συκὴ αὕτη ἐφυτεῦθη πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν· εἶνε γιγαντιαία μὲ κλάδους πίπτοντας κάτω μέχρι τοῦ ἑδάφους καὶ σχηματίζοντας πυκνὸν θόλον ὑπὸ τὸν ὁποῖον δύναται ἀσφαλῶς νὰ κρυβῇ δεκάς ἀνδρῶν. Ἀντιθέτως ὅμως πρὸς τὸν ὄγκον αὐτῆς καμνεὶ καρπούς μικροτάτους, σχεδὸν ὡς λεπτοκάρυα, μετατρέποντας τὸ βαθυπράσινον χρῶμα των εἰς κεχριμπάρενιον καὶ ζηλευτὸν χρῶμα κατὰ τὸν νοέμβριον καὶ δεκέμβριον. Ἀλλ' οὔτε

ὁ σπάνιος καρπὸς οὔτε ἡ βαθεῖα σκία τῆς εἶνε ἱκανὰ νὰ φυγαδεύσουν τὸν δεισιδαίμονα φόβον τῶν χωρικῶν. Διότι ἡ συκὴ αὕτη εἶνε στοιχειωμένη. Πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν, ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀκόμη, γραῖα τις ἔρριψεν εἰς τὴν ῥίζαν τῆς μικροῦν ἀθάπτιστον παιδίον, καρπὸν ἀθεμίτου ἔρωτος. Τὸ παιδίον ἀπέθανε μετ' ὀλίγον ἐκεῖ ἐκ τοῦ ψυχους καὶ τῆς πείνης, οἱ σκύλοι δὲ καὶ οἱ χοῖροι τῆς γειτονίας ἐξετέλεσαν καταλλήλως τὴν ταφὴν του. Ἐκτοτε ὅμως μέχρι σήμερον ἀκούονται ἐκεῖ κατὰ τὰς νύκτας καὶ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας τῶν καλοκαιριῶν, κλαυθμυρισμοὶ ἀδιακόποι. Οἱ ἐλαφροσκιωτοὶ, οἱ ἔχοντες τὸ προνόμιον νὰ βλέπουν τὰ φαντάσματα, λέγουν ὅτι συναντῶσι συχνάκις ἐκεῖ τὸ στοιχεῖο τοῦ παιδιοῦ, μικρὸν βρέφος ἐν σπαργάνοις, εἴτε μικρὸν τουρκόπουλον γυμνὸν μ' ἓνα φεσάκι μόνον ἐπὶ κεφαλῇς ἢ σπιθαμιαῖον ἀράπην μὲ φωσφορίζοντας ὀφθαλμούς καὶ λευκαζοντας ὀδόντας

μεταξὺ ἐβενόχρου μορφῆς. Διὰ τοῦτο οἱ χωρικοὶ ἀποφεύγουν τὴν σκίαν καὶ παραιτοῦσι τοὺς καρπούς τῆς, ὡς φθοροποιούς.

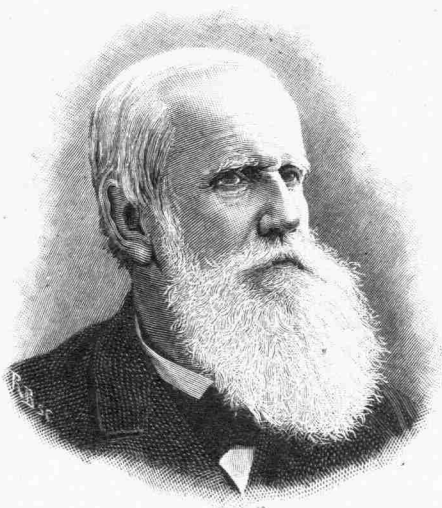
Καὶ ἡ Ἀνθὴ δὲν θὰ ἐπήγαινε ποτὲ ἐκεῖ δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ ἀνάγκη ὅμως ἵνα ἴδῃ καὶ ὑμιλήσῃ εἰς τὸν Γεώργιον καὶ ὁ φόβος μήπως φωραθῇ εἰς τοῦτο ὑπὸ τινος ὤθησαν αὐτὴν ἐκεῖ, ὑπὸ τοὺς σκοτεινοὺς κλάδους, ὅπου ἀνέμενε τρέμουσα μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

— Νὰ μὴ σ' εἶδε κανεὶς, ἠρώτησεν εὐθύς τοῦτον ἐπισημένῃ.

— Ὅχι· ποῖός θές νὰ μεῖ ἰδῇ;

Ὁ Βρανᾶς ἀπήντησε συνωφρυνμένος, μὴ θέλων νὰ τὴν ἀτενίσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Τῷ ὄντι ἔφερε βαρεῖαν τὴν ὕβριν τῆς προτεραίας ὁ νέος. Ἡ εὐγενὴς ψυχὴ του, ὅπως ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ, ἦτο κ' ἐν τῷ ἔρωτι ἀπροσποίητος, ἄκαμπτος, εὐθὺ βαίνουσα εἰς τὸν σκοπὸν. Εἰς ἐλεύθερον

ὀρίζοντα ζήσας καὶ ἀνατραφεὶς, μὴ κυκλωθεὶς ἀπὸ μεμφιμοιρίας γραιδίων καὶ κουταπονηρίας γερόντων, μόνος μετὰ τῆς μητρὸς του, τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἤκουε τὰς φλυαρίας, ἤξευρεν ἐλεύθερα καὶ τὰ αἰσθήματα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐγνώριζε τὸν ἔλεγχον εἰς τὸν ὁποῖον ὑποκινεῖται ὅλοι εἰς τὰς μικρὰς κοινωνίας, γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ἀλλ' ἑθεώρει ὅτι διὰ πάντα ἄλλον ἦτο οὗτος παρὰ δι' αὐτόν. Τὸ ἀλογάκι καὶ τὸ κάρρον του τὰ εἶχε· τὴν μαννούλα του τὴν εἶχε· εἶχε ἓνα σπιτάκι πατρικὸν διὰ νὰ μὲν, στιβαροὺς βραχιόνας νὰ δουλεύῃ καὶ δὲν εἶχε χρέος οὐδὲ πεντάραν. Τίμιος ἦτο, εἰλικρινὴς ἦτο, ὥστε νὰ βασιζῶνται ὅλοι εἰς τὸν λόγον του καὶ ὄχι εἰς τὰς κακολογίας τῶν ἄλλων. Εἶχε καὶ τὴν ἀγάπην του, ἀγνήν, ἀληθῆ ἀγάπην, περὶ τῆς εἰλικρινείας τῆς ὁποίας δὲν ἀμφέβαλλεν αὐτὸς καὶ δὲν ἔδιδε τὸ δικαίωμα ν' ἀμφιβαλλῇ καὶ κανεὶς ἄλλος. Εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι μίαν

ΔΟΝ ΠΕΤΡΟΣ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ

ἡμέραν μὲ τὸν κατάλληλον καιρὸν, ὁ Κύρ Παναγιώτης Στριμμένος θὰ τὸν ἐκάλει νὰ τὸν κάμῃ γαμβρόν του. Ναί, διατὶ τάχα; Ποῖος θὰ ἐτόλμα νὰ εἶπῃ ὅτι δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ τοῦτο; ποῖος θὰ ἦτο τόσο ἀναιδὴς ψεύστης; "Ὅτι τάχα δὲν ἦτο πλούσιος; μπᾶ, ἢ Ἀνθὴ τὸν ἡγάπα τόσο καὶ αὐτὸς ἡγάπα τόσο τὴν Ἀνθὴν!...

Ὁ Βρανᾶς οὕτω ἔμενεν ἀδιάφορος εἰς τὸν κόσμον· ἤσυχος εἰς τὸν ἔρωτά του καὶ τίποτε ἄλλο. Οἱ καρχαγωγεῖς δὲν ζητοῦν καὶ πολλὰ πράγματα. Ἀρκετὴν ἐργασίαν, ὀλίγον κρασί, κάμποσα τραγούδια καὶ πολὺν ἔρωτα. Θεατρικὰ στοιχεῖα τοῦ βίου ἀπαρτίζοντα τὴν ἀνάπαισιν τῆς ψυχῆς.

Ὁ Βρανᾶς δὲν ἀνεπαύετο μόνον ὁσάκις ἤκουε κακολογίαν τινὰ περὶ τῆς Ἀνθῆς. Τότε ἐξηγείρετο ὠργισμένος καὶ ἀπεστόμωνεν ὅλους. "Α! ἢ Ἀνθὴ ἦτο γυνὴ ἀδύνατον πλάσμα καὶ εἶχε καθῆκον αὐτὸς νὰ προφυλάσῃ τὸ ὄνομα τῆς. Καὶ τὸ ἔκαμνε πάντοτε. Ἄν ὅμως καμμίαν φορὰν παρέβλεπε τὸν ἔλεγχον τοῦ κόσμου, ἂν περιεφρόνει τὰ κακὰ στόματα, εἶχε τὴν ἀπαιτήσιν ἢ ἀποφάσεις του νὰ μὴ ἀντικρούεται ὑπὸ τῆς παρθένου. Τότε ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκεν εἰς αὐτὴν ἔρωτα ἀγνόν καὶ ἀφωσιωμένον, μὴ ὀπισθοδρομοῦντα πρὸ τῶν κοινωνικῶν ἐμποδίων. Πολλὰκις ἐδοκίμασε τοῦτο καὶ πολλὰκις ἡ λυγερὴ ἠκολούθησεν αὐτὸν τυρλή, ἀμέριμνος διὰ τὸν κόσμον τὸν ὅποιον ἐγνώριζεν ἔτοιμον νὰ τὴν λιθοβολήσῃ, ἀγομένη ἐκ τῆς αἰτίας ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἄνευ ἐκείνου. Ὁ νέος τότε βλέπων τὴν ἄμετρον αὐτῆς ἀγάπην μετενόει διότι ἀπῆτει τόσας θυσίας, κ' ἔκλειε διὰ τὴν τόσῃν ἀφοσίωσιν.

— Εἶνε ἀγγελοῦδι... ἀγγελοῦδάκι!... ἔλεγεν ἔνθους.

Ἦρκει ὅμως εἰς τὴν εὐσάλευτον καρδίαν τοῦ Βρανᾶ μία καὶ μόνῃ ἄρνησις τῆς παρθένου νὰ μετατρέψῃ ὅλας τὰς ἐδραίας πεποιθήσεις του. «Δὲν μ' ἀγαπᾷ, ὅχι δὲν μ' ἀγαπᾷ!... Γιατὶ τάχα δὲν κάνει αὐτὸ ποῦ τῆς εἶπα!...» Κ' εὐθὺς ὁ ἔρως του μετέπιπτεν εἰς μανίαν· ἡ Ἀνθὴ ἦτο προδοτὶς καὶ αὐτὸς ἦτο ἐπὶ καιρὸν τὸ παίγνιον!... Εἰς τοιαύτην σύγχυσιν σκέψεων καὶ αἰσθημάτων διετέλει ὁ νέος ἀπὸ χθές, ἀφ' ἧς ὥρας ἡ νεᾶνις ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὴν προσφοράν του. Κἄποτε εἶχε διαλείψει σωφροσύνης τὸ πνεῦμά του καὶ τότε μόνος του ἐνόει ὅτι ἡ ἀπαιτήσις του ἐκείνη ἦτο παρὰλογος καὶ ὅτι ἡ Ἀνθὴ καλῶς ἔπραξε διὰ μίαν στιγμὴν νὰ παραβλέψῃ τὸν ἔρωτα χάριν τοῦ ὀνόματός της. Ἀλλ' αἱ διαλείψεις αὗται ἦσαν βραχεῖαι. Ὁ πυρετὸς πάλιν ἐπανήρχετο, τὰ νεῦρά του ἐταράσσοντο κ' ἐσκέπτετο ἄρρητ' ἀθέμιτα περὶ ἔρωτος καὶ ἀφοσιώσεως. Ναί, δι' αὐτόν, τὸν Γεώργιον Βρανᾶν, ὅλα ἔπρεπε νὰ τὰ παραβλέψῃ ἡ λυγερὴ. Εἶχε τάχα ἄλλον ἀπ'

αὐτόν;... Καὶ ὠρκίζετο νὰ μὴν τὴν ἴδῃ πλέον, νὰ μὴν τῆς ὁμιλήσῃ.

Κ' ἐπέμεινε εἰς τὸν ὄρκον τοῦ ὁ Βρανᾶς μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς ἐπομένης. Αἰφνης ὅμως θαυμάσας καὶ αὐτὸς διὰ τὴν σταθερότητα τοῦ μεταμελόμενος διὰ τὴν τόσῃν σκληρότητα, ἡ ὁποία ἐφαντάζετο ῥιγῶν ὅτι ἦτο ἱκανὴ καὶ νὰ θανατώσῃ τὴν Ἀνθὴν, ἀπεφάσισε νὰ διέλθῃ τῆς οἰκίας τῆς. Ἦκουσε τότε τὴν πρόσκλησιν τῆς παρθένου, ἀντελήφθη τοῦ παλμώδους καὶ παρακλητικοῦ τόνου τῆς φωνῆς τῆς καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ πρὸς συνάντησίν της. Ἀλλὰ νὰ ὑπάγῃ σοβαρὸς, συνωφρωμένος, ὡς δικαστὴς ἵνα ζητήσῃ λόγον τῶν πράξεών της. Καὶ ἔμενε ἤδη ὄρθιος, ἄκαμπος, τὸ σῶμα στηρίζων ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς συκῆς, ὀλίγον προσεστραμμένην κρατῶν τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς λυγερῆς καὶ διὰ τοῦ βλέμματός ἀκολουθῶν τὴν φορὰν ἐνὸς φυλλαρίου, τὸ ὅποιον παρέφερεν ὁ ἄνεμος.

Ἡ Ἀνθὴ ἔμενε καὶ αὐτὴ σιωπηλὴ, μὲ ἀμφίβολον ἔκφρασιν ἐπὶ τῆς μορφῆς καὶ παρηκολούθει τὴν φορὰν τοῦ φυλλαρίου, ματαίως προσπαθοῦσα νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα τοῦ φίλου τῆς,

— Γιατὶ μὲ κάνεις ἔτσι; εἶπεν, γιατίι μὲ κάνεις ἔτσι; τί σῶκαμα;..

Καὶ ἐξερράχῃ αἰφνης εἰς λυγμούς καὶ δάκρυα. Ὁ Γεώργιος τὴν προσέβλεψε μικρὸν συνεικινήθη, ἐμαλάχθη... "Α! τὸν ἀγαπᾷ, ναί, τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη! Ἦμπορεῖ νὰ πιστεῦσῃ ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ἡ μαυρομαμάτα του;

— Σῶπα καὶ μένη καὶ ἐσύ... μὴν κάνης ἔτσι!

Τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὴν ἐφίλησε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ λυγερὴ ἐγέλα μέσῳ τῶν δακρύων τῆς, τῶν μομφῶν τῆς: Ἀστεῖα τάχα εἶνε αὐτά, νὰ φορτώνῃς τὴν καρδίαν κανενὸς χολῇ! Κ' ἐκεῖνος ἐγέλα, εὐτυχὴς διότι ἐχαροποιήθη ἐκείνη, διότι ἠθροίκε πάλιν ὁ λαμπρὸς οὐρανός, ὅστις ἔχυνε πρὶν ὁμβροὺς: Οὐ, κλαψιᾶρα!.. Ἡ λυγερὴ ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ τῆς ἐλησμονεῖ πλέον τὴν αἰτίαν τῆς συναντήσεώς των, τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτοὺς κίνδυνον. Ποῖος συλλογίζεται τοιαύτην ὥραν Νικολὸν καὶ γονεῖς!...

Ἐπὶ τέλους ἡ λυγερὴ ἐξεστόμισε τὸ φοβερὸν μυστικόν. Εἰς τὰς ἀρχὰς περιεφρόνει τοὺς λόγους τῆς Κυρᾶς Παγώνας. Ἀλλὰ χθὲς οἱ γονεῖς τῆς ὥρισαν ὀρθὰ κοφτὰ ὅτι θὰ τὴν ἐδίδον τοῦ Νικολοῦ. Μάλιστα κἄπως ἤρχισαν καὶ ἔξω νὰ τὸ διαδίδουν...

Ἐφ' ὅσον ἡ λυγερὴ ὠμίλει ὁ Γεώργιος ἤκουε καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐχαλάρου τοὺς βραχίονας τοῦ ἀπ' ἐπάνω τῆς καὶ αἰφνης τοὺς ἀφῆκε νὰ πέσουν ἀδρανεῖς. Ὅτε ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ γαμβροῦ μεδιάμα χλεῦθς διεγράφη ἐπὶ τῶν χειλέων του. Ἐπέμεινε ὅμως νὰ τὴν βλέπῃ κατὰ πρόσωπον, μὲ ὑποχρα τὰ χεῖλη, μὲ τὴν ὁδύ-

νην αὖξουσεν ἐν τῇ καρδίᾳ, ξηροκαταπίνων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὡς νὰ ἐπνίγετο.

— Καὶ σὺ τί λές; ἠρώτησεν αἰφνης αὐτήν.

Ἡ λυγερὴ τὸν ἠτένισεν καλὰ καλὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· εἶτα δ' ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.

— Τί νὰ εἰπῶ, ἐγώ; ἐφιθύρισε πτύσσουσα τὰ ἄκρα τῆς ποδιᾶς τῆς ἐξ ἀθημονίας.

— Ὅα τὸν πάρης αὐτὸν ποῦ σοῦ δίνουν;

Ἡ λυγερὴ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὴν ποδιάν της καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἡσύχως. Ὁ Βρανᾶς ἤρχισε νὰ καταλαμβάναται ὑπὸ τοῦ συνήθους πυρετοῦ του. Αἱ πεποιθήσεις του ἐκλονίζοντο. Ἡ δυσπιστία ἤρχισε πάλιν ν' ἀναφαίνεται καὶ νὰ τὸν δακνῇ, ἀκροθυγῶς εἶνε ἀληθὲς ἀκόμη, ὀδυνηρῶς ὅμως...

— Ἐ, θὰ τὸν παρῇ; ἐπανελάθεν ἐν αὐστηρῷ τόνῳ. Πές, καὶ ἢ ὄχι;

— Τί θές νὰ κάμω; ἠρώτησεν ἀπελπισ ἡ κόρη.

— Τί νὰ κάμῃς; νὰ μὴν ἀφήσῃς νὰ σέ δώσουν ἔς ὅποιον θέλουν! ... δὲν εἶσαι μαρτίνι — εἶσαι ἄνθρωπος.

Ἡ Ἀνθὴ ἐπανελάβε τοὺς κλαυθμούς της ἐντονώτερον. Ἄνθρωπος καὶ, ἦτο ἄνθρωπος, ἀλλὰ παρθένος· εἶχε γονεῖς καὶ οἱ γονεῖς δίδουν εἰς ὅποιον θέλουν τὴν θυγατέρα των· δὲν ἐρωτοῦν αὐτὴν ποῖον θέλει καὶ ποῖον δὲν θέλει. Εἶνε ἱκανοὶ νὰ κρίνουν καλλίτερον αὐτῆς ποῖον εἶνε τὸ ἀληθινὸν καλὸν της καὶ μίαν ἡμέραν τῆς παρυσιαζοῦν ἕνα ἄνδρα καὶ τῆς λέγουν: — Νά, αὐτὸν θὰ πάρῃς. Καὶ ἡ κόρη τὸν παίρνει χωρὶς ἀντιλογίαν· πείθεται εἰς τὴν προσταγὴν των, ἀκολουθεῖ τὴν νέαν της τύχην καὶ ὅπου τὴν φέρει ὅπως τὸ ἀπωλωλὸς βασιλόπουλον τοῦ μύθου ἀκολουθεῖ ἕνα δρόμον, ὅποιον δῆποτε. Πῶς θὰ ἀντέλεγε λοιπὸν τότε ἡ Ἀνθὴ;

— Τί ἔμπορῶ νὰ πῶ εἰς τοὺς γονεούς μου; ὠλόλυzen.

Ὁ νέος ἐστράφη ἀποτόμως καὶ παρατήρησεν αὐτὴν κατὰμικτα. Ὁ πυρετός του ἤβρισκε· σπασμωδικοὶ τόνοι ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τὸ αἷμα του ἀνέβραζεν ἐντὸς ὡς ὑπὸ ἀνώτατον βαθμὸν θερμαντικοῦ Ὁ δαίμων τῆς δυσπιστίας ἀνέθορε πάνοπλος ἐν τῇ καρδίᾳ του μετὰ τὸ εἰρωνικὸν μειδίαμα, μετὰ τὸ χλευαστικὸν του βλέμμα· μετὰ τὴν ἀπαισίαν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου ἐκείνου, ἥτις παραφέρει μέχρις αὐτοθυσίας τὸν ἄνθρωπον· μετὰ τὸ ποικιλόχρουν ἱμάτιόν του, τὸ θαμβοῦν τοὺς ὀφθαλμούς ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἀπτά ἀκόμη γεγονότα· μετὰ τὴν ἐξ ἐρυθροκόκκων ζώνην, εἰς τῆς ὁποίας τοὺς θορυβώδεις ἤχους κωφαίνονται αἱ λέξεις εἰλικρινοῦς ἐξομολογήσεως, ἐγκαρδίων ὀρκων, βασιμῶν πληροφοριῶν μετὰ τὴν θροοῦσαν λοφίαν τῆς φοβερᾶς περικεφαλαίας του, τὴν ἐξεγείρουσαν τὸ μένος

καὶ τὴν ἀπόγωνσιν. Ὡγκοῦτο, ὦγκοῦτο ἐν αὐτῷ καὶ διεκλαδίζετο ὡς ῥευστὸν καθ' ὅλον του τὸ σῶμα. Ὅριστε! τὸ ἔρριψεν εἰς τὰ δάκρυα ἢ ψευτοπαναγιά! ... Καὶ νομίζει ὅτι μ' αὐτὰ θὰ ἀπατήσῃ τὸν Βρανᾶν, ἀμ' τὰ ξεῦρει δὲ αὐτὰ σου τὰ δάκρυα τῶν γυναικῶν. Τίς οἶδε τότε μέσα εἰς τοὺς ἀναστεναγμούς της τί νὰ συλλογίζεται ἡ Ἀνθὴ; Ἰσως τὸν γάμον της, τὸν Νικολὸν ἴσως! ... Ὡ βέβαια, αὐτὸν πρῶτ' ἀπ' ὅλα! ... Κ' ἔπρεπε αὐτός, ἂν εἶχε νοῦν νὰ τὸ σκεφθῇ πρότερον τοῦτο. Ὑπηρετῆς τοῦ πατρὸς της, ἀδελφέ! Ἐξῆσαν μαζί· ἀντετράφησαν· ἐφαγαν ψωμί κι' ἀλάτι μαζί. Ἡμποροῦν νὰ μὴν ἔχουν μίαν συμπάθειαν μεταξύ των; Τ' ἄχουρα καὶ ἡ φωτιά μαζί ἡμποροῦν νὰ μὴν ἀνάψουν; Καλὰ τὸ ἔλεγεν εἰς αὐτὸν πρὸ καιροῦ ὁ Δημήτρης ὁ φίλος του: — Αὐτὰ τὰ συχνομπάσματα τοῦ Νικολοῦ δὲ μ' ἀρέσουν, Γιωργάκη. Καὶ οὗτος ἀπῆλθιντα: — Σώπα, καίμινε· μὴν ἦσαι κουτός! Ποῖος τότε ἦτο κουτός, ἔ;

Αἰφνης παράδοξος ἰδέα ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμά του.

— Ὁρέ, μ' ἀγαπᾷς; ἠρώτησε τὴν νέαν ἀποτόμως.

Αὕτη ἐχύθη καὶ τὸν περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας της ἐν ἀφοσιώσει ἐξάλλῃ.

— Μῶρ' τὰ ξέρω γὼ αὐτὰ, τὰ γυναικοκωμώματα. Μ' ἀγαπᾷς: — πές μου.

— Ἄν σ' ἀγαπῶ τὸ ξέρεις...

— Καὶ δὲν τὸν θές τὸν Νικολό;

— Ὅχι! ... ὄχι! ...

— Τὸ λοιπὸν πᾶμε νὰ φύγουμε. Σὲ κρατῶ δὺο, τρεῖς ἡμέρας ἔς τὸ σπίτι κ' ἔπειτα: γιά σας κ' ἤρθαμε! — Τί θὰ κάμουν τότε οἱ γερόντοι; Ὁ Βρανᾶς ὠμίλει ἀποφασιστικῶς. Ὡμίλει περὶ ἀπαγωγῆς εἰς τὴν νεανίδα, ὡς νὰ ὠμίλει περὶ τοῦ ἀπλουστεροῦ πράγματος. Καὶ τῷ ὄντι εἰς αὐτὸν ἐφαίνετο ἀπλούστατον τοῦτο. Εἰς τὰ χωρία ὁ Πάρις καὶ ἡ Ἑλένη ἔχουν ἀρκετοὺς μιμητάς. Οὐχὶ σπανίως οἱ ἀτυχεῖς γονεῖς ἐξυπνοῦν καὶ δὲν εὐρίσκουν τὴν θυγατέρα των ἐν τῇ οἰκίᾳ. Τρομάζουν, τὴν ἀναζητοῦν παντοῦ, ἐρευνοῦν τὰ πηγάδια μήπως ἔπεσε τὴν νύκτα καὶ ἐπνίγη, ἐρωτοῦν τὰς συγγενικὰς οἰκογενεῖας μήπως τὴν εἶδόν που, ὑποπτεύονται πολλὰ, μέχρις οὐ μάθουν ὅτι τὸ μόνον ὅπερ ἔπρεπε νὰ ὑποπτευθοῦν ἐξ ἀρχῆς ἦτο ὅτι ἡ κόρη των ἐκλάπη, ὅπως μία κάλεσσα τοῦ ποιμνίου των ἀπὸ τὸν δαῖνα λεβέντην τοῦ χωρίου. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι γίνονται καὶ βίαιαι κλοπαί, ἀπαγωγαὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως τῶν παρθένων καὶ ἀκολουθοῦν ἀντεκδικήσεις καὶ διωγμοὶ καὶ φόνοι μεταξύ τῶν ἐνδιαφερομένων συγγενῶν. Συχνότερον ὅμως αἱ ἀπαγωγαὶ εἶνε ἐκούσιοι· τρυφερόν ὅσον καὶ συγγενητικὸν εἰδύλλιον συνδέει τοὺς ἀλληλοκαλπέντας καὶ τότε μετὰ δύο, τρεῖς ἡμέρας οὗτοι ἐμφανίζονται μόνοι των εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων. Οἱ

συγγενεῖς πλέον φροντίζουν πῶς νὰ συμβιβασθῇ τὸ γεγονός· ὁ πατὴρ ἀφοῦ χειροτονήσῃ πρῶτον τὴν κόρην του σκέπτεται πρακτικώτερον εἶτα καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν δέχεται νὰ λάβῃ ἄνδρα τῆς τὸν ἀπαγωγεία. Κ' ἐκείνη μὴ τολμῶσα ν' ἀτενίσῃ τὸν γεννήτορα ἐκ τῆς ἐντροπῆς, χαμηλώνει τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς υποψιθυρίζει, ἢ δῆθεν ἐνδοιχζουσα:— «Ἐρῶ κ' ἐγώ. . . τόρα. . . καθὼς μ' ἔκαμε. . . » Καὶ τελειώνουν ὅλα μ' ἓνα «Ἡσαΐα χόρευε. . . » Οὕτως ἐσκέπτετο ἤδη ὁ Βρανᾶς ὅτι ἔπρεπε νὰ τελειώσουν καὶ τὰ ἰδικὰ τῶν βάσκανα.

— «Ἐλα, σὲ κλέφτω! εἶπεν ἀποφασιστικῶς, δραττόμενος τῆς χειρὸς τῆς Ἀνθῆς.

Ἄλλ' ἡ λυγερὴ ἀπέσυρε βιαίως τὴν χεῖρα τῆς καὶ ὠπισθοδρόμησεν ὀλίγα βήματα, ἀτενίζουσα αὐτὸν κατὰμματα, μετὰ τινος πικροῦ ἐλέγχου. Μέχρις αὐτοῦ λοιπὸν τοῦ σημείου ἐπέμενε νὰ τὴν παρασύρῃ ὁ εὖρος; Δὲν ἤξευρε λοιπὸν ὅτι ὑπῆρχον καὶ ἄλλα ἱερώτερα τοῦ ἔρωτος καθήκοντα εἰς αὐτὴν; Τὴν ἐνόμισε τάχα διὰ καμμίαν τοῦ δρόμου, κ' ἤθελε ν' ἀκολουθήσῃ ἓνα ἄνδρα εἰς τοὺς ἀγροὺς, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τοὺς γονεῖς τῆς, τὸ ὄνομά τῆς! Ἐζήτει νὰ προκαλέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τὰς φοβερὰς νὰ τὰ-

ρας τῶν λευκομάλλων γερόντων, τῶν ὁποίων ἦτο ἡ μόνη χαρὰ καὶ τοὺς ἐμπαιγμοὺς τῶν χωρικῶν. Δὲν ἐσυλλογίζετο ὅτι αὐριοῖν πρῶτ' ἢ θὰ ἐγίνετο τὸ παίγνιον τῆς ἀγορᾶς καὶ μετ' ὀλίγον τὸ ὄνομά τῆς θὰ ἐφέρετο ἀνὰ τὰ χωρία καὶ τὰς πόλεις εἰς δηκτικούς καὶ τραχεῖς στίχους, σατυρίζοντας τὴν πρᾶξιν τῆς ὅπως τῆς διασῆμου Ἑλένης:

Μᾶς τὴν ἔπῃραν τὴν Ἑλένην,
τὴ ζαχαροζυμωμένη! . . .

«Ὡ, ὄχι! φοριᾷ καὶ τόρα ὅτε τὸ συλλογίζεται μόνον ἡ Ἀνθῆ. Εἶνε ἡ Στριμμενοπούλα μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐντροπισθῇ ἡ γενεὰ τῆς ἔστω καὶ χάριν αὐτοῦ τοῦ Γεωργίου. Ἄν εἶνε μὲ τὴν θέλῃσιν τῶν γονέων τῆς, μ' ἐντιμον γάμον, μὲ τὰς εὐχὰς καὶ τὰς εὐλογίας τῶν συγγενῶν τῆς ναί, μακάρι. . . Ἐπιμένουν οἱ γονεῖς τῆς νὰ τὸν πάρῃ τὸν Νικολόν; δὲν τὸν παίρνει—φαρμακίζεται, νά! Δὲν ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ θυσία εἰς τὸν Βρανᾶν, εἰς τὸν ἐρωτᾷ τῆς; Ἀλλὰ τὴν ἀτιμίαν, τὸ ὄνειδος τοῦ κόσμου ἔ, ὄχι, δὲν τὰ ὑποφέρει! . . .

— «Ὅχι. . . εἶπε· μὴ, Γιωργάκη μου! . . .

Καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμοὺς καὶ δάκρυα.

Ἔπεται συνέχεια

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριδὸν

Συνέχεια· τὸς σελ. 373

Κατὰ τινὰς στιγμὰς εὐεξίας τὸ ἄρον εἶνε θερμόν, τὸ καρυόφυλλον φωσφορίζει ἡ δὲ βελτιστερία γονιμοποιηθεῖσα κατέρχεται εἰς τὸ βάθος τοῦ ὕδατος· διὰ νὰ ὠριμάσῃ τὸν καρπὸν τῶν ἐρώτων τῆς. Μετὰ τὰς τοιαύτας ζωῆς ἀγνώστου ἐκδηλώσεις ὁ φιλόσοφος ἀδυνατεῖ νὰ μὴ ἀναγνώρισῃ ὅτι καὶ ὁ ἐρωτικὸς κόσμος εἶνε ἐν τῶν ἀσμάτων τοῦ παγκοσμίου χοροῦ.

«Δὲν προχωρῶ ἐπὶ πλέον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην προκειμένου περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, καίτοι ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ εἶνε ὑπερτέρα αὕτη τῆς ψυχῆς τῶν φυτῶν, δημιουργήσασα πνευματικὸν κόσμον τόσον ἀνώτερον τοῦ λοιποῦ ἐπιγείου βίου, ὅσον οἱ ἀστέρες εὐρίσκονται ὑψηλότερον τῆς Γῆς. Δὲν ἐξετάζω ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἐποψὶν τῶν πνευματικῶν τῆς δυνάμεως, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς δυνάμιν ζωογονοῦσαν τὸ ἀνθρώπινον ὄν.

«Λοιπὸν θεωρῶ ὅτι ἡ δυνάμις αὕτη συναρμύζει τοιοῦτοτρόπως τὰ ἄτομα ἅτινα ἀναπνεόμεν ἢ ἅτινα ἀφομοιοῦμεν διὰ τῆς θρέψεως, ὥστε νὰ σχηματίσῃ τὸ θελκτικὸν αὐτὸ πλάσμα. Φαντασθῆτε τὴν νεάνίδα ἐκείνην ὅταν ἦτο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς της καὶ παρακολουθήσατε νοερῶς τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν τοῦ μικροῦ σώματος διὰ μέσου τῶν ἐτῶν τῆς ἀχα-

ρίστου ἡλικίας μέχρι τῶν πρώτων θελγῆτρων τῆς ἡθῆς καὶ μέχρι τοῦ τύπου ὃν προσέλαβε κατὰ τὴν τελείαν νεανικὴν ἡλικίαν. Πῶς συντηρεῖται ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς, πῶς ἀναπτύσσεται, πῶς συγκροτεῖται; Τὸ γνωρίζετε· διὰ τῆς ἀναπνοῆς καὶ διὰ τῆς θρέψεως.

«Ἦδη διὰ τῆς ἀναπνοῆς ὁ ἀὴρ μὲ τρέφει κατὰ τὰ τρία τέταρτα. Τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος διατηρεῖ τὸ πῦρ τῆς ζωῆς καὶ τὸ σῶμα εἶνε ὁμοιον πρὸς φλόγα ἀκαπαύστως ἀνανεουμένην ὑπὸ τῶν στοιχείων τῆς καύσεως. Διὰ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὀξυγόνου σβέννυται ἡ ζωὴ ὅπως σβέννυται καὶ ἡ λυχνία. Διὰ τῆς ἀναπνοῆς τὸ μαῦρον αἷμα τῶν φλεβῶν μεταβάλλεται εἰς ἐρυθρὸν ἀρτηριακὸν αἷμα καὶ ἀνανεοῦται. Οἱ πνεύμονες εἶνε λεπτοῖς ἰστὸς διατετηρημένοι ὑπὸ τεσσαράκοντα ἕως πεντήκοντα ἑκατομμυρίων μικρῶν ὀπῶν, ἀκριβῶς τόσον μικρῶν ὥστε νὰ διηθῇται τὸ αἷμα καὶ τόσον μεγάλων ὥστε νὰ εἰσχωρῇ ὁ ἀὴρ. Διαρκὴς ἀνταλλαγὴ ἀερίου τελεῖται μεταξὺ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ αἵματος, τοῦ πρώτου παρέχοντος εἰς τὸ δεύτερον τὸ ὀξυγόνον, τοῦ δὲ δευτέρου ἀποβάλλοντος τὸ ἀνθρακικὸν ὄξυ. Ἀφ' ἐνὸς τὸ ἀτμοσφαιρικὸν ὀξυγόνον καίει ἐντὸς τοῦ πνεύμονος ἀνθρακκα, ἀφ' ἑτέρου ὁ πνεύμων ἀποπνέει